

транспортних средств воспринимается как «удручающее». Одним из отрицательных факторов восприятия (почти 2%) подчеркивалось наличие неприятного запаха в салоне.

Выводы. Изучение требований и ожиданий, предъявляемых потребителями к не маршрутным ПАТП для всех выделенных подвидов и их услуг позволило выявить приоритет общего требования - возможность быстро и комфортно добраться до пункта назначения за относительно приемлемую цену.

Выявление степени влияния таких характеристик как скорость доставки и комфортность на покупательское намерение целевой аудитории, позволило определить, что привлекает посетителей не только качество, но ещё и безопасный, привлекательный вид транспортного средства. Установлено, что, как правило, выбираются те, в которых оптимально соотношение качества доставки и уровня цен, однако, отмечается, что «главное преимущество не маршрутных ПАТП всех подвидов – отсутствие необходимости управлять транспортным средством».

В результате исследования образного / ассоциативного ряда, связанного у потребителей с не маршрутными ПАТП всех выделенных подвидов установлено, что потребители при выборе в основном ориентируются на те предприятия, где комфорт ассоциируется с низкой ценой. Также установлено, что эти предприятия имеют в наличии такие транспортные средства, которые являются частью массовой культуры зарубежного общества.

Исследование комплекса ожиданий и представлений, связанного у потребителей с не маршрутными ПАТП и их ассортиментом позволило установить, что ряд не маршрутных ПАТП таких подвидов как классические «Taxi» и специализированный «V.I.P.» является привлекательным для туристов, но они пользуются услугами не маршрутных ПАТП данного подвида только в курортный период. Следовательно наибольшее внимание у ПАТП подвида классические «Taxi» необходимо уделить разнообразию и маркам ТС, а также комфортности. Для ПАТП подвида модифицированные «Taxi» - это комфортность и цена, для ПАТП подвида классический «Tourist» - скорость доставки и комфортность, а для ПАТП подвида специализированный «V.I.P.» - комфортность и цена.

Оценка степени влияния различных потребительских свойств на приобретение услуг не маршрутных ПАТП не определяет в полной мере, что эти свойства полностью соответствуют потребительским требованиям. Это позволяет только выделить наиболее целесообразные направления развития коммуникационной и ассортиментной политики не маршрутных ПАТП каждого конкретного подвида для соответствующего рыночного сегмента.

Список использованных источников:

1. Котлер Ф., Касліоне Дж.А. Хоатикс: Управління та маркетинг в епоху турбулентності./ Котлер Ф., Касліоне Дж.А. Хоатикс, Котлер Ф., Касліоне Дж.А. Хоатикс Пер. з англ., під ред. Т.В. Співаковської, С.В. Співаковського. – К.: Хімджест, ПЛАСКЕ, 2009. – 208 с.
2. Голубков Е.П. Основы маркетинга. Учебник. / Голубков Евгений Петрович – М.: Издательство «Финпресс», 1999. – 656 с.
3. Фатхутдинов Р.А. Стратегический маркетинг: Учебник./ Фатхутдинов Р.А. — М.: ЗАО "Бизнес-школа "Интел-Синтез", 2000. — 640 с.
4. Бернштейна Л.А. Основы экономики автомобильного транспорта/ Под ред. Бернштейна Л.А.. – М.: Научно-техническое издательство Министерства автотранспорта и шоссейных дорог РСФСР, 1963. – 425 с.
5. Голубков Е.П. Основы маркетинга. Учебник. / Голубков Евгений Петрович – М.: Издательство «Финпресс», 1999. – 656 с.
6. Громов Н.Н. Менеджмент на транспорте: Учеб. пособие для студ. ВУЗов/ Н.Н. Громов, В.А. Персианов, Н.С. Усков и др. – М.: Издательский центр «Аркадия», 2003. – 528 с.
7. Сушко О.В. Рекламные стратегии предприятий ресторанного хозяйства: Дис. на получение канд. экон. наук: 08.06.01. «Экономика, организация и управление предприятиями» / О.В. Сушко – Донецк, 2006. – 340 с.

УДК 339.9 (045)

ГАЛЬПЕРІНА Л.П.,

Інститут світової економіки і міжнародних відносин
НАН України, к.е.н., доц.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ РЕАЛІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ В ГЛОБАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Анотація. Досліджено регулятивні засади реалізації стратегії розвитку соціально-трудоного потенціалу в глобальному середовищі. На основі узагальнення світового досвіду доведено необхідність цілеспрямованого формування організаційно-економічного механізму розвитку соціально-трудоного потенціалу.

Ключові слова: організаційно-економічний механізм, соціально-трудогий потенціал, євроінтеграція

***Annotation.** Research organizational and mechanism implementing development strategies of regulation of social labor potential. On the basis of international experience proved the necessity of forming a focused organizational-economic mechanism of development of social and labor potential.*

***Keywords:** Organizational and mechanism, social and employment potential, European development*

Постановка проблеми. Дослідження теоретико-методолгічних засад регулювання процесів розвитку соціально-трудового потенціалу набувають особливої актуальності в контексті створення інноваційної, соціально спрямованої економіки. Глобалізаційна природа розвитку світового господарства на сучасному етапі має прояв у кризових процесах системного характеру, тому вельми актуальним є формування організаційно-економічного механізму впровадження стратегії розвитку соціально-трудового потенціалу. У цьому зв'язку дослідження організаційно-економічного механізму реалізації стратегії розвитку соціально-трудового потенціалу в глобальному середовищі, мають важливе науково-практичне значення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано вирішення проблеми. Питання управління розвитком соціально-трудового потенціалу і зайнятості як невід'ємна складова державної політики в країнах різного рівня економічного розвитку висвітлена в наукових публікаціях, зокрема в працях Амоши О., Близнюк В., Гейця В., Лібанової Е., Сіденко С. та ін.

Невирішена частина загальної проблеми. Незважаючи на значну кількість наукових праць, які присвячені розкриттю різних аспектів і особливостей управління розвитком соціально-трудового потенціалу, системний аналіз функціонування організаційно-економічного механізму регулювання процесів розвитку соціально-трудового потенціалу та перспектив оптимізації діяльності інститутів економічного регулювання в контексті планетарних викликів набуває особливої актуальності та залишається важливим напрямом досліджень.

Мета статті. Основною метою дослідження є поглиблення теоретико-методолгічних функціонування організаційно-економічного механізму регулювання процесів розвитку соціально-трудового потенціалу в умовах глобалізації.

Виклад основного матеріалу з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Функціонування відкритої економіки в глобальному середовищі обумовлює особливі вимоги до ефективності використання соціально-трудового потенціалу. Виокремлення так званого «інформаційного суспільства» в рамках переходу від індустріального до постіндустріального розвитку світового господарства розглядається в рамках досліджень Д.Белла, В.Іноземцева, К.Кояме, М.Маклуєнна, І.Масуди, Дж.Нейсбіта, Е.Тоффлера, К.Поппера, потребує нового підходу до розвитку соціально-трудового потенціалу. Завдання гідної інтеграції України до світового господарства із забезпеченням національних інтересів потребує системного підходу до аналізу розвитку соціально-трудового потенціалу в глобальному середовищі.

Розгляд організаційно-економічного механізму як складової національної стратегії економічного розвитку дозволить здійснити стратегічне планування та впровадження ефективної державної політики розвитку соціально-трудового потенціалу в умовах формування інформаційного суспільства. До ризиків глобалізації відносять і «однорідність поведінки та супутня їй ентропійність системи; віртуалізація та пов'язана із нею аномія суспільства; поляризація та нерівність; формування космополітичної світової еліти, з однієї сторони, та протистоянні основної маси населення – з іншою» [1, с.290]. Розбудова економічних регулятивних механізмів незалежної України повинна бути спрямована на формування економічної системи, орієнтованої на розвиток інформаційного суспільства, що дозволяє адекватно реагувати на виклики глобалізації.

Однак очевидної та проголошеної пріоритетом для суспільства мети впровадження стратегії інформаційно-інноваційного розвитку в результаті багаторічних зусиль досягнуто не було. Інститути економічного регулювання охоплюють різні рівні управління: наддержавний, державний, регіональний та індивідуальний, кожен із яких, а також економічний регулятивний механізм у цілому потребують оптимізації у будь-якій країні, але в Україні це завдання стало першочерговим. З метою адекватного реагування на планетарні інноваційні виклики необхідно (за прикладом країн-лідерів інноваційного розвитку) приділити посилену увагу вдосконаленню механізмів розвитку соціально-трудового потенціалу, що буде забезпечувати інноваційний розвиток суспільства. Оптимізація діяльності інститутів економічного регулювання можлива лише за умови подолання корумпованості та цілеспрямованих зусиль державного управління щодо ефективного використання наявного та подальшого прогресивного розвитку соціально-трудового потенціалу.

Механізм розвитку соціально-трудового потенціалу передбачає підвищення рівня та якості життя населення, що має прояв у підвищенні продуктивності праці, зростанні добробуту, заохоченні до інноваційної діяльності та ініціативи трудових ресурсів, що схематично відображено на рис.1.

Стратегія підтримки та розвитку соціально-трудового потенціалу передбачає чітке усвідомлення мети і завдань, виокремлення напрямів та механізмів реалізації. Важливим завданням впровадження вітчизняної стратегії підтримки та розвитку соціально-трудового потенціалу є контроль реалізації та моніторинг стану підтримки та розвитку, що дозволить виокремити загрози, проблеми та ризики з метою коригування засобів впливу.

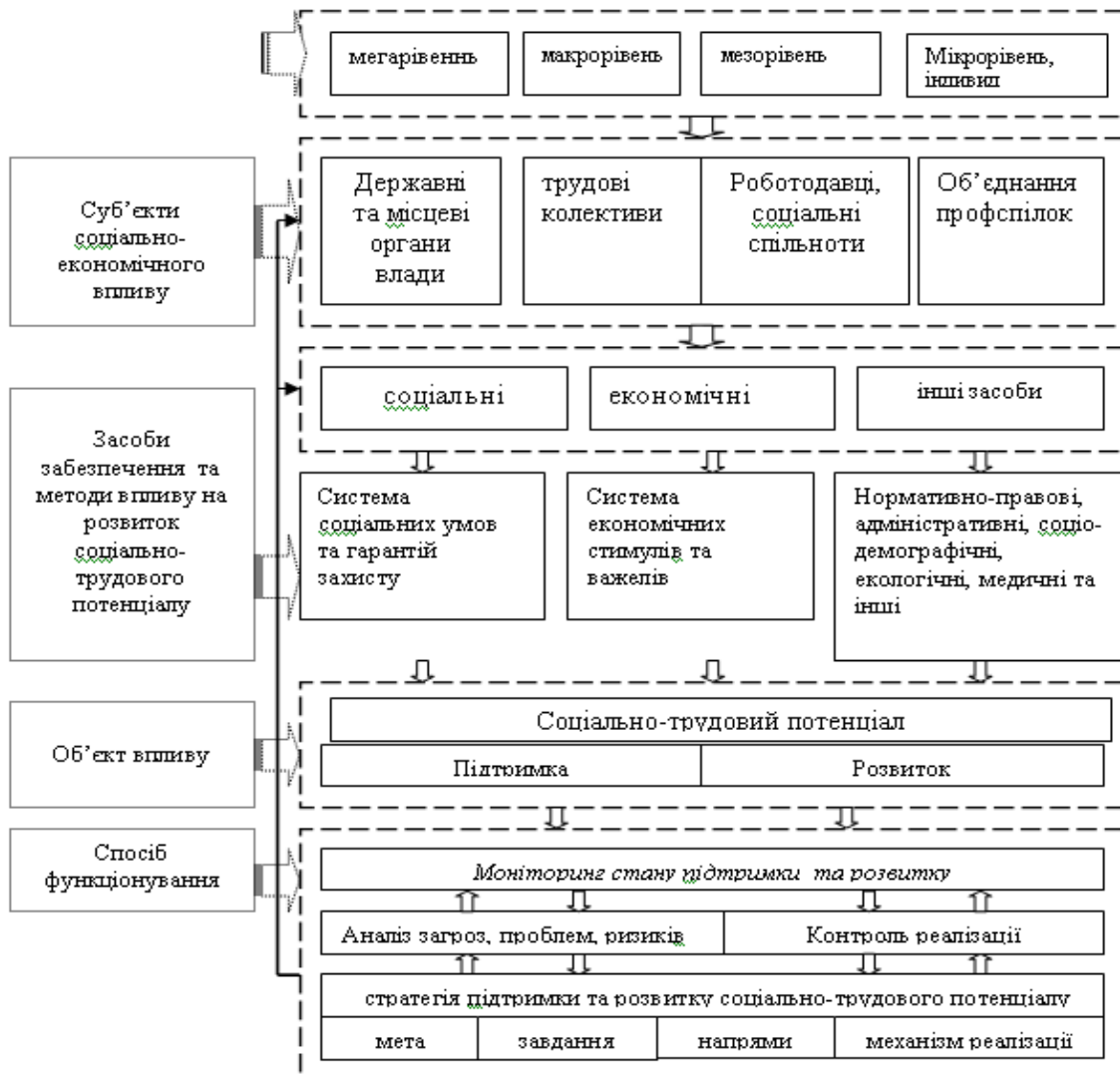

Рис.1. Організаційно-економічний механізм розвитку соціально-трудова потенціалу (складено автором)

Організаційно-економічний механізм розвитку соціально-трудова потенціалу, в якості об'єкту, передбачає врахування ієрархії впливу на національний соціально-трудова потенціал таких рівнів як мега-, макро-, мезо- та макрорівень. Суб'єктами соціально-економічного впливу при цьому виступають державні та місцеві органи влади, трудові колективи, роботодавці, соціальні спільноти, та об'єднання профспілок. Засоби забезпечення та методи впливу на розвиток соціально-трудова потенціалу визначаються у комплексі соціально-економічних та інших засобів впливу, до яких відноситься система соціальних умов та гарантій захисту, система економічних стимулів та важелів, нормативно-правові, адміністративні, соціо-демографічні, екологічні, медичні та інші. В умовах посткризового етапу розвитку економіки України необхідно виокремлювати засоби впливу спрямовані на підтримку соціально-трудова потенціалу, що передбачає забезпечення конкурентних переваг на внутрішньому та міжнародному ринку праці. Вибір і застосування тих чи інших засобів впливу залежить від: 1) міста та ролі органу державного управління в загальній ієрархічній структурі; 2) належності відповідного органу державного управління до гілок влади; 3) масштабності та складності проблеми, на вирішення якої спрямовані зусилля органів державної влади (див. рис.1).

У свою чергу організаційно-економічний механізм розвитку соціально-трудова потенціалу розглядається у контексті поняття механізму державного регулювання, його організації та функціонування, структури та принципів побудови. Організаційно-економічний механізм розвитку соціально-трудова потенціалу в глобальному середовищі вимагає аналізу доцільності використання універсальних методів регулювання у різних сферах впливу за умови узгодження ринкового саморегулювання та цілеспрямованого державного регулювання.

Стратегія підтримки та розвитку соціально-трудова потенціалу має бути спрямована на розвиток людського капіталу, стимулювання народжуваності, зміцнення сім'ї, підвищення матеріального добробуту населення, зниження захворюваності та смертності. Актуальними напрямками соціальної державної політики, що безпосередньо впливають на інноваційний розвиток є: забезпечення виховання, освіти і творчого розвитку

дітей, створення умов для освіти протягом життя та підвищення рівня кваліфікації працівників, розвитку системи мотивації до творчої праці.

Аналіз стану і особливості впливу факторів на розвиток соціально-трудового потенціалу населення в глобальному середовищі, дозволяє зробити висновок, про певні успіхи. До критеріїв оцінки впливу факторів на розвиток соціально-трудового потенціалу в глобальному середовищі віднесено: міжнародний рейтинг конкурентоспроможності країни, рівень залучення ПІІ, обсяг іноземних інвестицій на душу населення, регіональна та функціональна структура ПІІ, рівень ЗІ, зовнішньоекономічна квота, індекс зайнятих у інноваційній сфері, індекс інноваційної активності підприємств.

З урахуванням стратегічних завдань в умовах посткризового розвитку економіки України на основі SWOT-аналізу виявлено домінуючі фактори розвитку соціально-трудового потенціалу в глобальному середовищі (див. табл.2).

Таблиця 2.

SWOT-аналіз факторів, що впливають на розвиток соціально-трудового потенціалу України в глобальному середовищі

Strengths (Сильні сторони)	Opportunities (Можливості)
<ul style="list-style-type: none"> • зформованість нормативно-правової бази у сфері регулювання ринку праці; • високий освітній і кваліфікаційний рівень робочої сили; • низька вартість послуг робочої сили як одного з основних факторів виробництва; • активне включення місцевих органів державної влади в інноваційний процес; • місткий внутрішній ринок; • вигідне географічне положення. 	<ul style="list-style-type: none"> • великий невикористаний потенціал економічного зростання; • зростання правової культури і рівня кваліфікації інноваційного менеджменту ; • підвищення доступу до міжнародних Програм сертифікації фахівців (СІА, СІА, NIMA, СІА) в Україні; • можливість розширення асортименту продукції і послуг в результаті зниження торгових бар'єрів на привабливих ринках в результаті вступу України у ВТО; • створення поглибленої зони вільної торгівлі між Україною і ЄС.
Weaknesses (Слабкі сторони)	Threats (Загрози)
<ul style="list-style-type: none"> • високий рівень корупції; • непрозорість в розподілі державних коштів; • надання преференцій окремим групам господарюючих суб'єктів, що привело до викривлення конкурентних можливостей на національному ринку; • зниження рівня кваліфікації в структурі зайнятості; • нерозвиненість інституцій, які сприяють залученню і впровадженню інновацій в економіку країни, у тому числі і нерозвиненість фондового ринку; • слабка державна інформаційна політика по формуванню сприятливого інноваційного іміджу країни; • слабкість судової системи; • неузгодженість механізмів забезпечення стимулюючої і фіскальної функцій податкової системи для розвитку підприємництва; • перспектива масових банкрутств вітчизняних підприємств в результаті дефіциту фінансових ресурсів і звуження ринків збуту; • висока залежність від кон'юнктури на зовнішньому ринку. 	<ul style="list-style-type: none"> • великий ступінь нечесної конкуренції; • непослідовність державної політики у відношенні до інноваційних підприємств; • зниження купівельної спроможності населення; • зниження довіри населення до політичної влади; • непослідовність державної політики щодо їх створення і функціонування СЕЗ і територій пріоритетного розвитку; • неможливість прогнозування і планування потенційної вартості роботи в Україні для іноземних інвесторів; • низький рівень кваліфікації співробітників регіональних органів служби зайнятості; • підвищення вимог до якості, сертифікації; • від'ємний демографічний приріст; • посилення національних екологічних вимог.

Джерело: складено автором.

Якщо розглядати основні фактори, в контексті виявлення домінуючого впливу формування механізму розвитку соціально-трудового потенціалу України, то визначальною особливістю є низька ефективність заходів щодо формування сприятливого інноваційного клімату у зв'язку з нестабільністю політичної влади та високим рівнем корупції, що зумовлює втрату довіри суспільства до влади, а також відсутність в Україні стабільної стратегії і відповідного національного плану стимулювання інноваційного розвитку, гуманізації та соціалізації економіки.

Відсутність державної підтримки наукомістких, технологічно розвинених галузей обмежує економічний розвиток України та ефективне використання людського потенціалу. Структура зайнятості України змінюється, але напрям цих змін не відповідає національним інтересам та викликам глобалізаційних процесів. Це може

привести до деградації людського потенціалу та його недовикористання, а роль України в світовій економічній системі обмежуватиметься спеціалізацією у сировинних галузях і трудомістких низькотехнологічних видах виробництва товарів і послуг.

Одним із проявів глобалізації є зростання міжнародної мобільності капіталу і праці, що обумовлює розвиток міжнародного ринку робочої сили. В умовах глобалізації міжнародний ринок праці розглядається не як поєднання національних ринків, а як складна система взаємовідносин, що виникають між державами з приводу узгодження попиту та пропозиції світових трудових ресурсів з огляду на кількісні та якісні характеристики, умови відтворення робочої сили, оплати праці, соціального захисту тощо.

Використання та розвиток соціально-трудоного потенціалу визначають зміни в напрямках руху інтелектуальних ресурсів відбуваються навіть серед розвинених країн і обумовлені змінами міжнародної конкурентоспроможності та національними стратегічними пріоритетами. Забезпечення ефективного управління процесом міжнародної трудової міграції через розробку дієвого механізму державного регулювання обміну трудовими ресурсами між країнами, що дозволить нашій державі: по-перше, максимально використати позитивні наслідки такої еміграції (послаблення тиску на вітчизняний ринок праці, зниження соціальної напруги, особливо у східних і західних регіонах України, створення додаткового джерела валютних надходжень до бюджету тощо); по-друге, створити ефективний механізм соціального захисту українських працівників-мігрантів, які працюють на російському ринку, що дозволить уникнути зловживань та ошукувань з боку агентств і фірм, які займаються питаннями працевлаштування українських громадян закордоном, зайнятості українських громадян на роботах зі шкідливими умовами праці, дискримінації з боку місцевого населення тощо; по-третє, зменшити можливості еміграції висококваліфікованих кадрів, які становлять найконкурентнішу частину трудового та інтелектуального потенціалу трудових кадрів України; по-четверте, зменшити імовірність виникнення політичних та економічних претензій через розширення української нелегальної міграції до цієї країни; по-п'яте, поліпшити міжнародний імідж України в очах світової спільноти.

В умовах глобалізації на розвиток соціально-трудоного потенціалу має визначальний вплив науково-технічна складова, яка в структурі організаційно-економічній механізму розвитку соціально-трудоного потенціалу має стратегічний пріоритет. Нестабільність розвитку глобалізованої економіки призводить до посилення процесів кооперації та співробітництва в усіх сферах суспільного життя, а в умовах формування інформаційного суспільства особливого значення набуває розвиток соціально-трудоного потенціалу. При цьому кризовість розвитку світового господарства з одного обумовлює обмеженість фінансових ресурсів на розвиток науки і техніки, а з другого посилює значення науково-технічної складової конкурентної боротьби. У свою чергу науково-технічна складова є фактором цього розвитку, оскільки виокремлює пріоритети освітньої, наукової та технологічної діяльності.

З огляду на євроінтеграційну геоекономічну стратегію України регулювання розвитку соціально-трудоного потенціалу і зайнятості повинно враховувати особливості структурної політики ЄС. Як зазначає Т.Черницька «характерним проявом процесу глобалізації науково-технічного розвитку стає формування регіональних і локальних інноваційних мереж. Їх основною рушійною силою є спільні економічні, фінансові, соціальні та екологічні інтереси регіонів і держав-сусідів. Особливо чітко це простежується на прикладі країн Європейського Союзу, де науково-технічна кооперація здійснюється на "багаторівній" основі. Можна виділити три основних рівні: пан'європейський; субрегіональний; локальний» [2]. При цьому відбувається інтеграція соціально-трудоного потенціалу України в європейський та світовий економічний і технологічний простір.

Завдяки двостороннім та багатостороннім науковим контактам і кооперації у сфері використання результатів наукових досліджень українська наука виходить за національні межі і використовує кращі власні надбання збагачується наробками партнерів з актуальних проблем фундаментальних і прикладних наук. Науково-технологічна кооперація України з Європейським Союзом здійснюється за трьома рівнями. На пан'європейському рівні – це участь у європейських науково-технічних програмах, а також в реалізації програм Європейського космічного агентства (ESA), системи супутникової навігації (GALILEO), міжнародної енергетичної агенції ІЕА, комісії з аеронавтичних досліджень (ACARE), програми транспортних мереж (ERRAC), галузевих програм наукового співробітництва (COST) тощо. На субрегіональному рівні каталізатором євроінтеграції мають стати європейська програма регіонального розвитку (ERP) та європейська трансформаційна програма (TACIS). На локальному рівні важливим фактором розвитку соціально-трудоного потенціалу України є участь у національних програмах «Кооперація з країнами європейської та Східної Європи в галузі інженерних наук» (фонд «Фольксваген»), програми співробітництва між міністерствами освіти та досліджень країн ЄС та Міністерством освіти і науки, молоді та спорту України. На думку О.Васильєва «позитивна тенденція щодо розширення й поглиблення співробітництва в галузі науки і технологій з європейськими країнами, підвищення міжнародного авторитету України в цій сфері, які спостерігаються останнім часом, можуть істотно сприяти залученню інвестицій до розвитку національної науки й наукоємних технологій, збереженню та розвитку науково-технологічного потенціалу України...» [2].

Значення організаційно-економічного механізму розвитку соціально-трудоного потенціалу в глобальному середовищі полягає у підвищенні наукового та освітньо-кваліфікаційного рівня робочої сили, формуванні мотивації до мобільності та здатності до творчості персоналу у якого з'являються перспективи професійного і кар'єрного зростання, що відбиває рівень міжнародної конкурентоспроможності країни.

Висновки. Забезпечення ефективного функціонування організаційно-економічного механізму розвитку соціально-трудоного потенціалу є важливим національним пріоритетом України в глобальному середовищі. Негативні структурні зрушення в сфері зайнятості України, що унеможливають рівноправне співробітництво з розвиненими країнами та інтеграцію до міжнародних організацій, наприклад, до Європейського Союзу. Роль глобальних факторів має відобразитись у застосуванні організаційно-економічному механізмі розвитку соціально-трудоного потенціалу і зайнятості в країнах з різним типом економічного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Грани глобализации: Трудные вопросы современного развития. – М.: Альпина Паблишер, 2003. – 592 с.
2. Черницька Т.В. Формування макроінноваційної стратегії України у контексті інтеграції до світового науково-технічного простору / Т.В.Черницька // Збірник наукових праць «Економіка: проблеми теорії та практики», Випуск 241, Том I. - Дніпропетровськ: ДНУ, 2008. – С. 36-44.
3. Васильев О. Роль вітчизняної науки та високих технологій у входженні України до європейського інтеграційного простору/ О.Васильев // Віче. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://www.viche.info/journal/1593/>

УДК 658.5

ДАНИЛЮК В.О.,
ДВНЗ "КНЕУ ім. В.Гетьмана", аспірант

СУТНІСТЬ І ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ФОРМ ТЕХНІЧНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Анотація. Представлену наукову статтю присвячено вивченню технічного розвитку як об'єкту організаційно-економічного управління. Стаття містить певні висновки щодо форм технічного розвитку і їх взаємозв'язку. В статті аналізуються певні моделі аналізу цих форм, принципи їх функціонування і характерні особливості.

Ключові слова: техніко-технологічна база, капітальний ремонт, технічне переозброєння, модернізація, реконструкція, нове будівництво, заміна устаткування.

Annotation. The presented scientific article is devoted the study of technical development as object organizationally economic management. The article contains certain conclusions in relation to the forms of technical development and there connection. The certain models of analysis of these forms, principles of their functioning and characteristic features, are analysed in the article.

Keywords: technological base, major repairs, technical rearmament, modernization, reconstruction, new building, replacement of equipment.

Вступ. Проблема комплексного вивчення форм технічного розвитку, як об'єкту управління постала давно. Головним недоліком даного питання було те, що дослідники фокусували увагу на певній формі, заглиблювались в її вивчення, тоді як іншим, не менш важливим складовим, уваги майже не приділяли. Автор даної статті спробував поєднати найбільш важливі висновки і інформацію щодо кожної форми процесу управління технічним розвитком і показати їх взаємозалежність.

У науковій літературі на належному рівні висвітлені окремі елементи і складові даної проблеми, зокрема у працях, присвячених проблемам організації виробництва, інноваційного менеджменту, систем технологій тощо. Серед авторів, що вивчали дану проблему, можна виділити Покропівного С.Ф., Больботенко І.В., Олійник Л.Г., Петровича Й.М., Третинникову О.М.

Постановка задачі. Метою даної наукової статті є систематизація інформації щодо проблеми дослідження технічного розвитку, як об'єкту управління, співставлення складових цього процесу, ідентифікація взаємозв'язку між ними.

Завданнями даного дослідження є:

1. Дати характеристику форм технічного розвитку;
2. Відобразити їх взаємозв'язок у процесі організаційно-економічного управління;
3. Визначити відмінні риси певних форм, показати принципи їх функціонування.

Під час написання статті було використано методи систематизації і узагальнення інформації, аналізу і синтезу, співставлення даних.

Основні результати дослідження Технічний розвиток, як об'єкт управління, охоплює різноманітні форми, які мають відображати відповідні стадії процесу розвитку виробничого потенціалу і забезпечувати просте та розширене відтворення основних фондів підприємства. Із сукупності форм технічного розвитку доцільно виокремлювати такі, що характеризують, з одного боку, підтримування техніко-технологічної бази підприємства, а з іншого — її безпосередній розвиток через удосконалення й нарощування виробництва і його докорінну перебудову. Форми технічного розвитку підприємства представлено на рис. 1.